

Hol kerék, hol talp...(3. rész)

Így lettem a Napsugár Óvoda vezetője

A vezetői szemmel megírt előző két cikkel szándékom az volt, hogy különböző történetek leírásával bemutassam, hogy milyen rögzös utat kell megtennie annak, aki óvodavezetésre vállalkozik. Főként a kudarcokat, a konfliktusokat vázoltam fel, s nem szóltam azokról az örömökről, melyek 2000. októbere óta kísérték.

Sokszor hangoztattam, hogy óvodánkban mindig a gyerek az első, minden döntésünknel elsődleges szempont kell legyen az ő érdeke. Azt hittem mindenki pontosan tudja, mire gondolok. Tévedtem. Erre akkor jöttem rá, amikor egy hallás sérült kislányt íratott be édesanyja a Napsugár Óvodába. Kifejeztem örömeimet, amiért hozzánk hozta gyermekét, biztosítottam arról, hogy lehető legjobb kezekben lesz a kislány, mindent megteszünk fejlődése érdekében. Ezt elmeséltem a dajka néniknek is, akik nagyon boldogok voltak, mert most értették meg, hogy nem egyes gyerekek - szülők anyagi helyzetéből vagy pozíciójából fakadó – kiváltságaira gondolok.

Egyre inkább azt éreztem, hogy nem az a fontos, mit mondok, hanem az, mit cselekszem, csak így értik meg a velem együtt dolgozók, hogy hogyan gondolkodom, milyen elvárásaim vannak, így ismernek meg.

Életem talán legszebb pillanata volt, amikor a székelyföldi árvízkárosultaknak gyűjtöttünk adományokat, (melyet személyesen vittünk el a székelyudvarhelyi testvéróvodánk vezetőjéhez) s az egyik dajka néni könnyes szemmel fogalmazta meg: „Én olyan büszke vagyok Rád és arra, hogy ebben az óvodában dolgozhatom”

Nem tudok elfogultság nélkül írni arról sem, amikor városunkban megtudtuk, hogy több műtéten, valamint gerincvelő átültetésen keresztül esett, leukémiás gyermeknek és édesanyjának segítségre van szüksége. Mozgósítottuk a szülőket, az óvodában dolgozókat, mindenki támogatta kezdeményezésünket, s az összegyűjtött pénzből minden hónapban azt vettünk, amire a kislánynak a legnagyobb szüksége volt. Boldog vagyok, mert Vivien egészséges és jelenleg a mi óvodánkba jár.

Sokat segített a közösség formálásában, hogy felvettük a kapcsolatot a székelyudvarhelyi Zsibongó Óvodával, az ott élő óvónőket először mi láttuk vendégül, majd az egész nevelőtestület megismerkedhetett az erdélyi óvodákban folyó szakmai

munkával, természeti és történelmi nevezetességekkel. Meglepetésemre sok kolléganóm nem járt még soha Erdélyben, ám maradandó élményekkel gazdagodtak, az együtt töltött 5 nap alatt megismertük egymást, kiderültek az eddig titkolt erények és hibák is. Feltétlenül meg kell ismételnünk!

Sok csodálatos dologról írhatnék még, hiszen nem említettem a tagóvodánkba járó hátrányos helyzetű gyermekek támogatását, a minden évben kétszer megjelenő óvodaújságot, az összefogásból megszépülő óvodaudvart, a Kölcsey sírjánál remegve, közösen elénekelt Himnuszt, a jól sikerült kerti partit, a Hajdúböszörmény projekt feldolgozása közben szerzett fantasztikus élményeket, a tárgyi feltételekben gazdagodó, szépülő óvodát, a közös színház-és mozi látogatásokat.

Ma 2007. január elején óriási gondok feszítenek. Az októberben felálló képviselő-testület oktatási bizottságába kértek fel külső szakértőnek, melyet megtisztelőnek éreztem, örültem, hogy végre óvodapedagógus is képviselheti a szakma érdekeit. Amikor elvállaltam ezt a feladatot, tudtam, hogy olyan döntések részese leszek, melyek nem lesznek könnyűek. Most az óvodák összevonása került sorra. Amióta ez kiderült, már nem tudok nyugodtan aludni, a görcs a gyomromban nem akar oldódni. Látom az óvodában dolgozók szemén a riadtságot és azt a bizalmat, amellyel engem tüntetnek ki, hisznek abban, hogy nem történhet velük semmi rossz. Ezek a napok a legnehezebbek számomra. Mire ez a cikk megjelenik, már eldőlt az óvodák sorsa.

Zárásként szeretném felsorolni a teljesség igénye nélkül, mit is adott nekem az óvodavezetés:

- Megerősített mindenben, de különösen abban, hogy a befektetett munka mindig megtérül.
- Megtanított arra, hogy nem csak nekem lehet igazam, nem csak az a nevelési eljárás lehet hatékony, melyben én hiszek.
- Toleránsabb lettem, már nem ítélek elhamarkodottan, megértőbb vagyok az emberi problémák iránt.
- Jobban tudom képviselni saját érdekeimet a férjemmel szemben.
- Megtanultam nemet mondani nemcsak az óvodában, de a családomban is.
- Rájöttem, hogy a döntéseket nem szabad halogatni, gyorsan, s lehetőleg fájdalom mentesen kell dönteni.

- Megerősödött az emberekbe vetett hitem, sokan segítettek, amikor szükségünk volt rá.
- Amióta vezető vagyok sokkal rosszabbul alszom és többet vívódom, mint azelőtt.
- Erősebben érzem a megbecsülést kollégáim részéről.
- Határozottabb vagyok, reálisabban gondolkodom.
- Sokkal többet dolgozom, pedig gyakorló óvónőként is sokat vállaltam magamra.
- Jobban tudok szervezni, kialakult bennem egyfajta rendszerszemlélet.
- Fáradtabb vagyok esténként.
- A szabadidőmet nem fecsérelem el, megbecsülöm, minden időmet a családommal töltöm és többet olvasok.
- Csak ritkán tévézek.
- A sikerek nagy örömet okoznak és tovább inspirálnak, a kudarccokat gyorsan dolgozom fel.
- Diplomatusabb lettem, már nem szaladok fejjel a falnak.
- Nem akarom mindenkinek megmondani az igazat, elfogadom a kegyes hazugságokat.
- Amióta vezető vagyok, rendetlenebb a lakásom, kevesebbet takarítok.
- Megértettem milyen teher és elvárás a bizalom.
- Már tudok lobbizni.
- Megtanultam értő figyelemmel hallgatni. (Ez nehéz volt!)
- A rám bízott titkokat nem adom ki.
- Tudok olvasni az emberek rezdüléseiből, jobban figyelek a kollégámra.
- Még tudok jókat nevetni.
- Hiszem, hogy humor nélkül nem lehet valakiből jó vezető.

A fent leírt gondolatok jegyében ajánlom mindenkinek, aki elhivatottságot érez a vezetés iránt, hogy feltétlenül próbálja meg. Akik pedig nem rég lettek vezetők, tartsanak ki! Nem szabad feladni!

Göröghné Bocskai Éva
Óvodapedagógus, óvodavezető, szakértő